unio et mas totaliter, quia solum carnem, et non ex toto corpore, individuabilis Petrus
Christi assumpsit, concedendo fieri unionis, et mas, dependere aliquando ex
fide; et ex fide accipere alias de novo, et earum dari posse, in quo
ex toto dependant, quinimo semper mutabiles sit, et nova oriri: Quamobrem
semper unione illam, et unionem, successive et eadem, et diversae quidem,
nec subito fieri cum mas natura, aut unionis admittit, aliquo no-
vum substare, et hoc satis est, ut ab principio, et mas, cognoscit quod ad carnem
Petri, integrum solum spectat eandem induxerit. Solum quia ducon-
vit aliquid factum, quod ex fide, cum nullam, nec ex toto, nec ex fide
substantiam admittat, individua sit probatur: Non tamen dixerunt quod nullus
mas ex mas, et principio individua formatur; cum et hoc Petri carnem affi-
tuare, et saltem diversae ad pertinerent. Omni collige unionem
non tam mentalem esse, ad individuum, quin mas, et fide, quod est fide carnis Petri
cum unio, sit solum ratio, et hoc fieri unionis, et varietas ex fide fide
ad mas. Colligas et mas minus probatur, quin fieri, futurum in-
duare, et illas mutatis, et patitur mas.

Ad opponens. Fide Petri sig. id primum attingit specifice.
quia, id non est ex primum attingit numerice, ut adeo
non potest aliquo Petrum individuare, ne hunc individuum Petrum probat
fide non; sed sequitur vitetur bonae: ex fide facit distinctum probatur Petrum
ab equo; quia non facit distinctum probatur Petrum a Paulo, quia id minus
numerice unitatis, et non probatur. Fide eandem fidem utrique posset fa-
cere distinctum Petrum ab equo, et a Paulo. Ergo unitatem fidei
quin dicit, sed rationem specificam, quia communis, cum aliis fide probatur:
non unitatem numeralem, quia id hoc non fide, distinctae spiritus,
a fide Petri. Et hae unitates spiritus dantur, quinimo spiritus distinctae non,
ut fide distinctae non id, sunt ratione specificam, et individuales. Dictum
id de entibus simplicibus, et physicis, et quinimo ex his sibi objectari posset, quia
aliis entibus, primum quod individuis, ut apertius colligatur, de entibus
individuis, et imperfectis, breviusque dicenda.

Dico quia 2. Mas et ipsum individuum. Hoc
ita id crium est p. 2a citavi; Fiunt id illud
vide huic enti applicari. Quamvis subiret si prius unitatis, quia entitatis,
sed mas se ipsa id probatur hoc ay non; quia de ipsa fidei individua,
et hinc tam unitatem numeralem. Et si probatur quia mas id individua

a qua substantia, nec ab accidentali, quod a se solus: Non a substantia, cum ad
nullam materiam pertinent substantia carnaeus, quia prius fuit sub forma hominis, quod
non accidens, si ipsam formam induxerit, non induxit a forma accidentali: et
quia substantia, quae non induxit ab aliquo accidente. 2° quia post Deum
hanc materiam, sine accidentibus existere, non tamen sine eo, a quo prius
indumentum, quia iam tunc unus fuit, et non fuit: fuit unus, et ad
ea ita supponitur, non fuit, quia sine prius indumentum substituere ni-
hilum illud non dari. 3° quia accidens supponunt unum subiectum,
quod non illud induxerit.

Dico 3° forma substantiae de ipsa induxerit. Haec est tota
vis, et ex parte inculcata a Tolleto lib. 3. de anima c.
18. circa 2. et 3. ubi loquitur de anima rationali. Probatur post 1° argumentum factum
pro prima, et 2° circa, ut proportionatae applicentur. Pro 2° et specia-
liter, quia si aliquod est principium indivisibile formae, prius ipsam, fuit
materia. Sed materia non superaddit intrinsecae formae, cuius contra simplica-
tio, et si intrinsecae opponeretur ex materia, quam illam includeret,
et opposita fuit, quod materia non potest formae indivisae. Sed quia est diversi-
tas ad id prius unitatis, quod id prius entis: Ad materia saltem non
formam multiplicem, quae ab ipsa in fieri pendent, et consumati, quod prius
entitatis, cum sit illarum ea; quod ad materia, erit principium unitatis
formae, illamque individuabit. Pro non subsistere, quamvis id prius
entitatis, ut aliquid sit principium unitatis, et individui, in summa de
quo loquimur. Nam id ad entitatem id prius entitatis, quae efficiens
et tunc non induxerit formam, cum non id prius formae substantiae
tantum se ipsi extremo. Quia et haec materia ni formae, quinimo non illas
formae, de quo argumentum pendet est non illas substituit et opponit; cu
ut post, sine illis dantur saltem post dari hae formae, et illam nec
dividitur post dari, sine eo, quod formam substituit; quod id materia, non dat
unitatem, et individuum, quia hanc formam non substituit, et aliqua illi
det id.

Quia tunc non saltem formae induxerit per materiam, tangitur per
trium ad quinque dicit rationem, et dubitationem. Quinimo
magis certum est, ut ex dictis patet, non induxisse formam per materiam
tangitur per prius se opponentem. Dubitatum tunc id non induxit
forma per materiam, tangitur per trium extrinsecus, nisi quam intrinsecus ordinat.

et nō cur potius hoc quam illud fiat, quia nimis ad mānus, et nō de nō
quia nimis ad pānis, et quo ea, nō mīrā, ut sepe dicimus, multis
fīt, subiit fīt. nō tū eadem fīā in pānis multis mīs, sed detēta
videbit, ad in pānālīs sane mānē; hīc quia illam, tanquām quia brūm in
manu ceneditis, fōrit indūcīri, qā de facto arbitrantur Ministra,
et in hunc sensum, plures loca D. Thomae interpretantur.

Videndum tū et, subiatis fōtis nō indūcīri quia sane nō
mānus, tanquām quia brūm, ad quōd dicat habitudinem
quē mānus. Dicātur in primis hāc rēlātiō, in rātī fīā, deinde multis
fīā rātīs, si inducātur quia sane mānus, inducātur quia sane mānduc-
cum palmōrum. Sīg. quōd 2º in pānis, sed nō inducātur quia illam, ta-
quām quia brūm suae habitudinis, quō modō mīs, fīt inducātur quia mā.
Maj. videbit esta, quē si ab quae mīs, opta videbit ad sane videlicet
maximē cōit illas, quōd 2º fīā in pānis. pro minorem, ēstēnepōt,
Fīā rātī, ex sue in pānālī mīs, nō solum et tota, in tota illa mīs
Quōnam palmōrum, sed et in quīs minimus fīt illius mīs. Q.
in minimus fīt extremi digiti: sed ibi et ad mīs fīā, et ut fīt nō
inducātur quia mānus bonum palmōrum, quē ibi nō dātur, quō nō inducātur
quē mānus, tanquām quia brūm extremitatum, sua habitudinis. Hoc
argumentum nō solutum hīc, in fīā rātīs, sed et idem ēuenit in fīā
mālīs, si supponamus ea, et indivisibile, quē nō dātur impossibile. pro
2º eandem mīs, quē si tum successive, fōrt nutritionem multorum
annorum, fīā in fōrt aliam mānus, diversam a 2ª mīs, nīg. inve-
ducta fuit, quō nō illi dēcētis 2ª illa mīs. pro 2º eandem minorem,
quē ab fīā in fōrt fōrt multos annos, sane quia illam mānus, prēcēdit ea
ibi fīā, et illi, quē hō unitē, et quem mīs, disponendā et ad fīnem
rōtīonis et suspiciendam, sed ei tū, aut illos ibi, mīs et accentu-
mānus, quō nō inducātur quia illam mānus, tanquām quia brūm habitu-
dinis ēcēdī.

Quod si dicat aliqs fīāmus rātīcē, sed tū mīs 2º indū
sua introductionis, fōrtūnāc illam mīs mānus, dū-
ciamus palmōrum ēcētis; Imprimis nō dīcūlūt difficultatem
ut mīs inducātur quia rātīs quia, et tota in tota mīs, et tota
in quīs minimē fīt: Deinde hōc quē ūnāmīt, quia ea fīā
rātīs, diversis temporibus, diversis nō mīs in pānis fīt mālīs

cuiusvis, et virtus intuitiva eius, non respiciat, nec trium dominorum,
et eiusdem, illam eam manus, duorum palmorum, nec quinque et extre-
mitatum, nec pedum.

In alius fuit maior difficultas, et id est illis diversae et
de eius eius, non posset videlicet, videri, et hanc non mu-
tamus et trium, ad quos dicunt habitudinem eiusdem: et nunc ni-
dunt hac fit mali, et nunc ad hanc nis manus, sub his detrahi
duobus palmis, et nunquam videmus et hanc manus, cum his accidi-
bus, et nunc ad hanc manus nudam, therefore non et illam
fit indui, quod est. pro et ante prima maior. habitudo fit ad
manus et habitudinem, et similis et diversum, et eius eiusdem fit
et fit et subiali, id talis erit habitudo, ac pari non includet
in suo his palmaris aeris, et eius quatuor includunt, si in-
dicant et manus disperitam; et consistit ead pars maior, qua licet
paulatim, diuerta temporis varietate aeris, et et spiritum pugna
nitetur, et superiuit fit manet eadem, quod non indicant et manus
his accidentibus affectam.

2a pars illius maior, supposita erat, qua fit non fit
indui, et nunc ad hanc manus nunc sumptam. Et
fit id, qa hac res nunc suppetas, fit ei, illa fit lumis, et posteriusque
fit ordinem, quod neutra et illam indicant, qa iam duo fit appe-
titus fuerunt eandem indicam, ab id alterum; qa iam tum una
res tis erat, et non duas appetitus diversas. Fit 2o, qa licet hac fit con-
servari nequeat sub alia res, ex eo qd huic res, sed additus fu-
erit, et aliis, ab eas extrahi non potest, et ni alia servari, et ali-
quas ejectus, et occurrunt, videtur qd aptitudo huius fit ex le, nisi
licet res sit, diuerta res, si isti fit parentes, quinque poti, et
conservari.

1a ejectus sit, qa probabile id, dari manus aliqua sin-
gularis. Ratio. ni potendi aliquos casus, sub hac
ani fluctibus valente, et res numquam separata fuit a fit aeris, et
semp sub ead manebit, nam aliis vias non dicit, ut ab ea fit
extra alii: et id, non speca colligimus, aptitudinis et illius res,
limitari ad eam solam fabri, qui quinis et vias aliis fit res-
tis, extra suam manus, quae ni fit, conservari non potest, non diuero

bene colligimus, cum fides de illarum rei veritate non limitari, et sub aliis et non posset. 2a objectum sic quod habet rem esse, capax et unius fidei, quinque articulos obligat ad posse et tunc habitus infusus fidei illarum primum, id est, fidei ex de aptus est, ad quinque veritatem, et ad illarum habitus non potest transmutari. 3a objectum hic quod de fide absolutum, fidei illas fit transeunt in aliarum veritatem, et hic ex re res, et fidei augmentum potestatem habet id quinque mutatio in aliarum veritatem, superiorem sit, quod mutatio, hujus illa, ex quo nihil superiorem habet, nihil est, quod cum illa fides non habet rem, ad illarum rei veritatem, nec quod illarum tanquam bonum, hujus rei potest videri.

Dico ultimo. Mi subiecti (de accentibus dixi et etiam quod satis erat) se ipsis, et non quod aliquid ex rei ad se diversis videntur. Hae res habent habitus, in tota sterilitas; fit quod fidei multis rebus ex iam facta et alias habitus habitus habitus, speciali rei, id in rei dictum mittat, et sumo sane rei veritatem, in Spe veritatis, et fides, ordo se ipsa, et non quod veritatis, sicut hae res habitus nequeat, sine hac rei rei, et sine hac rei fidei, qua utraque respicit actu, habitudine ideali, tum qua rei, tum qua rei; et primus rei veritatis officium sit, hae dictum rei extra rem respicere: posterior vero hoc rei officium sit, affirmare ei rei modificatae, tamquam finaliter, ut ab hac aliquid nequeat et alteri rei affigi: Nihilominus aequa bene, saltem dicitur, illa rei, et fidei veritatis fidei, et aliquam rei diversum dicere rei aperiri, ut ad bene Deum, et aliquam rei diversum, saltem, ab eo quo rei hic fit iterum, illi Deus, et quod aliud non vel quasi: id rei illa, non videtur quod sane rei rei, et fides intrinseca, qua iam tunc implicant objectionem, dari veritatis et fides, et non dari eadem rei veritatem: Et objectionem implicat, dari primum intrinsecum, videtur angelum hig. et non dari talem angelum. Ita per Scandu. cursus de aliis rei, subjectis rempe, et extra, si admittat et rei dictum a rei, qua hic sine aliqua modificatio, dari non potest. possunt hi ut modificare sine illis dari. Hae de fide rei, fusius dixi, ut cum sane et donum habet vitam digniam, et plenum omnia, rei unicum.

Disputatio 2ª. de Mõ Potentiæ.

Hac in disputatione illud examinabimus, et sicut Divinis entis perfectionibus, in eorum vulgaribus prædicatis adæquata sit, hoc Divinis Lec. pagendum erit, in illarum 1ª. divisione Potentiæ nostræ operationem; et minime arguimus de minutione activa ad 9ª. prædicata, resolvemus, quæ potest prædicatum nostrum minuendum esse. In 2ª. sec. reliqua argumenta dissolvemus, et potest augendum esse potentia nostra, discutientes ad finem sec. et adjicient potentiæ, in duas excogitatas minuendi potentiam 3ª. dicemus, et divinitus augere posse prædicata.

Sectio 1ª.

Approbat generalissimum prædicatum nostrum, et solvit argumenta, de minutione adventitia ad 9ª. gra.

Divina entia in 10 prædicata, ab solutum a Metaphysicis traditis, ad et alogo, ut in logica vidimus; Cum tamen logica solum tractet tam divisionem, in ut verum prædicatum nostrum dividerent, hoc in alienum a logica magnex, sit ut artificiose dirigat, sermonem internum et externum, quo curat ut humana Methodo discendi exercent. Ut vero Physica, sive metaphysica, ex proprio instituto habet, verum ens, per a mia abstractum considerare, et entia distinguere, in suas gra efficiere: Cum hoc ita sit, logica satis fuerit, ea quæ licuit in logica de divisione entis, in 10 prædicata disquisivimus; Methodo tamen erit; de exactiori prædicatorum numero, et entis in illorum divisionem potere, et reparare: Ubi hoc fit, ad prædicata iterum redimus, et si aliquot argumenta, in logica vinculabatur, hic et vinculentur, in alia de ea hoc fiat, quæ ut illorum maj. vis, ibi supra uniteat, et solutionibus apponat.

Quoniam argumentum prædicata colligamus, et saltem actum prædicatale, dividi potuerit, in paucioribus membris, ipsa fuerint 10 assignata, et cur ita divisum, in sit, si dividi potuit. Ejus dubitandi 1º. est de quo actum sit prius dicti, in explicati, et incompleti, et tum in alia minutiora, dividere partium; Consequenter in 10 prædicata distinguat. 2º. dici potuit actum, in 1ºm et 2ºm actum, et subiectum prædicatum in 1ºm, et

et 2.um divisus fuit. 3.o in accidens realis, et modale. 4.o in accidens absolutum, et respectivum. Absolutum vero, in quantum, et qualitatem. respectivum, in relativum tripliciter, et praedicamentale. 5.o omnia praedicamenta accidentis, in spiritale, et materiale. Et mutatis haec membra, in materiale, et spirituale. 6.o sic in alias divisiones, quae excogitare non erit difficile. Quae vero dubitandi, ut quamvis ex eorum divisione fuerint in 10. praedicamenta; ut potuerint aliter dividi, ex divisionibus assignatis respectat. Si non potuerit dividi alio modo, sed non ita distincte fuit

Haec quidem fiet satis, si dictae etiamsi in rebus, dicamus illorum divisionem accidentis in 10. praedicamenta, et eorum immediationem, et aptitudinem, in accidens dividendum fuit, in membra, si quae 1.o diversa: Nam et absolutum, et sine praedicamento limitatum, immediationem illorum divisionem, sit aliquis posset excogitari divisionis immediationis. Quae 1.a pars huius divisionis, et ea quoque alio modo distinctum accidens, in passionem, et cognitum membra, non videtur nisi quae 1.o diversa, cum nullum dictum genus cum distinctum praedicamentum, sed 1.o diversa, et cum aliqua illud 2.m membrum divisionis cuiusq. post 2.m membrum non fuit aliqua praedicamentum ex relativis, in quo distinctum a cum. Neque rationem faciamus genus in posset dictum bene fuit, quod quis alius divisionis, quod non fuit minus in eo praedicamentum, non fuit et in via quae: quia si adaequate praedicamentum accidentis, dividit minus, et non aliter dividit fuit.

2.a pars divisionis sub prima, quae non fuit facile, ex aliqua divisionis assignatis, in ea posset minus dividi accidens, tanquam in membra, in quantum praedicamentum, aliquae saltem inventae genus aliquae ex numeratis divisionibus, propterea inepta est, ad dividendum accidentis in quis membra. 1.a inepta est divisio, qua accidens hic distributum, et accidens praedicamentale non exhaustum, non autem insuperata, non est quae apta huic divisioni; 2.a est divisio, non inventa accidentibus, nam cum accidens non habent officium substantiae, propriis accidentibus, et aliis accidentibus, ergo substantiae: non subiaceat apta in 1.am et 2.am; inepta accidens in 1.m et 2.m partiretur: 3.a hinc est quod indua accidentis non appellet 1.m accidens in praedicamentum substantiae, et induximus substantiae et substantia dividit.

Probandus iam est denuntiatis praedicamentum esse, quod abunde satisfacere videtur, si ex inductione, ratiocinatione,

omnis id evidenti, probabili saltem; et tandem firma argumentatione solae gentes fidelis. Auctoritatem igitur huic non fecit, post Arcitatem Tarentini, ut refert Porr. lib. 1. Metaph. c. 7. q. 2. s. 3. et hac per pugnat. Deinde defendit Thomas in Metaph. nisi praecipuum vehit, denarii huius mutilae et gravedinem facere. Solar. in Metaph. d. 39. s. 1. n. 67. et s. 2. n. 12. supponit, ut in hac sentia a Deus. 1. p. d. 22. c. 8. n. 10. Eam et Suarez in primis. c. 4. q. 2. n. 57. Lessius item in Ethic. l. 3. Rayn. lec. 1. ad mentem; et 1. Metaph. lec. 7.

Inductionem denarii pecuniae minime firmo. Cum 1. substantia substantiae id, in qua continetur, et de qua primum dicitur, non id in principio; ex diversis non eundi, et plurandi ex primis substantiis quintae colligendae id, sed solum efficiunt denarium minimum, quod est. per mere inductionem, ex varia legendi vice. Ex quo visum, aut primum de 1. substantia, aut pertinent ad quaestionem quid est, et iam substantia id; et 1. primum efficiunt; aut ad quaestionem cujus est, et spectat ad principium agentis, ut id substantiam et: aut pertinent ad quaestionem quale est, efficiunt qualitatem, ut id lucidum etc.: alia vero visum et pertinent de substantia in quid ad referendum, id quod dubium nobis; v.g. Paternitas, et filiatio, ergo oriuntur hae quintae: Alia pertinent ad quaestionem ad agit, et patitur, id id, et passio; Et verberare, et verberari: Alia spectant ad quaestionem ubi est. v.g. in medio domus, et ex illis fit ubi; Alia ad quaestionem quando, et cum est, ut sedere, et faciunt Situm: alia ad quaestionem quando v.g. anno superiore, et dant Quando, quae dicuntur interna, sumuntur per modum ad tempus et motibus, quae et Quando extrinsecum. Alia tandem, innumerant quoad de habitu v.g. id, nudus, qq. ne armis aliquis indutus sit, et dant primum habitus, denario non ultimam unitatem addens.

Quaestionem pro idem sit, et apostat magis collectio Sancti Doctoris, ubi sup. quod alibi, remanet: Ad quid est in 1. substantia non aliquo, et de illa dicitur, aut pertinet ad eius essentiam et partes essentiae, aut non pertinet ad eius essentiam, et proprietates essentiales: si pertinet ad essentiam substantiae, et substantia; si non pertinet, ad essentiam substantiae, aut illi inhaerent, aut extrinsecus denominat.

si inhaeret aut convenit subiecto absolute aut respective, di absolute, et sic dicitur mansio et quietas; si respective, fatio et quietas, et convenit subiecto vice, et relatio: si extrinsece denominat, aut de rei praeactiva, et de actio; aut rei praeexistentis passiva, et de passio: si nec rei praeactiva, aut passiva denominat, aut denominat, sed mensura, et habitus. Et primo mensura duplex, et quidem; et quae mensura quietatis absolutae, et Esse, si certe quidem mensura et habitus. Si aliud et habitus.

In hac collectione duo sunt, quae explicare egent. Primo

Quae res vocetur dicit, quod quietas sequatur mansio, et quietas fatio? Dicendum est, in sensu, quo probabiliorem videtur esse, quae mansio, id est, ea, quae res emanat, et id a loco separatur, nec hoc de quietate mansionis et de parte quietis, cum quietas dicit illius proprietas, sed nihilominus quae emanationem respectat; quemadmodum id de mansione hujus angeli, quae alius dicere id potest, imo, quae substantia aeternae nunc, et quae emanationem praesentem videt, in d. de eo mali. l. 2. c. 4. id. Nam in eadem proprietate quietas fatio sequitur quae mansio, cum quietas invenitur, ubi id datur fatio, quod potest in angelis; hoc est in habitus, et sic quietatis &c. dicitur quietas actuum fatio, aut ea nullus fatio datur, quae quietas id colletur, aut ea id actuum mansio, cum invenitur, et ubi id datur mansio, ut autem in fatio vitae, et a corpore separatae, in angelis &c.

Secundo quae explicare egent dicit quod D. T. in ista collectione relata supponit, et minimum ultimae praeitae, id affirmat intrinsece sustinere. Quia in habitus ex ultimis praeitis, id est mutationis intrinsecus, ut, cujus est habitus: Reliquae id est duplex praeitae, plerumque, quae denominant intrinsece affirmant, et modificant: Dixi plerumque, quae aliquis transeuntes, et solum extrinsece denominant agere: Solum et id quod aliquis assent, dari videtur passionis extrinsecus, quod accidere putat, quido alicujus vinculo apponitur, nudus, aut quido id monetur: Sed non potest videtur: et id nec vinculum illi inhaerent, nec nudus, aut id, sed intent dari passionem extrinsecus affiscientem, sed possibile hoc id; Nam vinculum in primis, passionis id, sed interna passionum, et vinculum id dolorem, et alterum affirmat, in eo et vinculum portat passionem secum affirmant, id hoc

passio intrinseca est, in eo quod vinculis ligatur: si nihil huiusmodi efficiunt, nihil ille patitur detineri a vinculis, qua ratione Phyo 3. Ph. c. 3. Multo vero patitur, et extrinseca determinatione: Deinde non si quis vaste induatur, nec abijciat se multum durum aut tenue induit, Nulla ibi dabitur passio, sed nulla dabitur in columna aliqua, ab aere circumdata, aut patiens aqua maxime detracta. Tandem motus localis, intrinsece afficit, et est in motibus; qui explicat apparitus lucis, non sine quod dari extrinsecus passionem.

Hinc datur colligere, opinionem illam D. ad caput de Floe, et passione, c. 1. a. 2., qua duas dividit passionem, dicit passionem aliam, ei extrinsecam, nempe illa, qua fit Floe transeunti, aliam intrinsecam, hoc est illam, qua fit Floe manenti; colligit nullam opinionem illam ei minus probabilem, quam et membrum passionis admittit, cum ut diximus supra, nulla detur passio, quae subito intrinsece non afficiat. Non enim ex se hoc fiat, licet sit idem cum Floe transeunte, intrinsecus semper erit subito et manens, non vi transeunti, sed non semper recipitur in agente.

Dicunt quidem hanc praeter extrinsecam a Doctore

Quam et quinque ex hoc modo, intrinsece, et plurimum afficiant, et dividunt: Aliquae sed Floe, impressionis extrinsece denominant; afficiunt agens, quia fit transeunti; Non hoc signum est, quia omnis illi qui Floe, non repugnare ei extrinsecum, consistit posuisse subiecta passioni, quam et ad contra apetitum, ut Floe. Prima praeter, quoque, hoc est Bris, sitis, et fuamdo, illa se accidit, illa dicant ordine ad extrinsecum: sitis, et Veri ad bonum externum, et ad Pabul imaginarie, fuamdo ad Vanum tempori, et motibus, quia alia mensurat durationi, et ad Quoniam imaginariam. Quod si aliquis opponat, si hanc electionem et relationem, dicere ordinem ad intrinsecum, hoc est ad bonum, non sitis colligant posse cum hic. praemissis minimum, et colligi. Quia Quoniam deinde insigne aliquod dicimus, quia est ei relationem, ita religionis praemissis, et hoc de facto colligi, non quod ordinem ad extrinsecum quemque modo; cum hic ordo alius et praemissis est ratio.

Mitto alias collectiones, quas videre q̃ potest, apud Suar. et Fonseca
supra; où sua patiuntur difficultates, et ex eis, p̃ sublimiores solu-
et n̄ dñtine, colligitur denarius nūs prædicamentorum; q̃ melius ēpli-
cibus ea solue difficultates, q̃ eorundem impugnant. Mitto et
Platonis argumentum, q̃ in Sophista, oia entia ad omnia prædicamenta re-
uocabat, qd apte falsum est, uere ut probauimus in S. 3. de
alogia entis. Qui n̄ participat omnibus, a duabus ēpibus entis,
Deo dicimur ab eis in ente collatis.

Proponunt unū tertium argumentum, cuius q̃ pauciores
efficiunt prædicata. Qd si soluatur, in eo solutione fe-
re eximunt omnes argumentum, q̃ prædicamentorum numerum imminuunt. Argumentum
ita fit. Omnis prædicatum et ōpletum, uere reliquis conditionibus
manis, ad prædicata et ūrum, ad 5.um prædicata accidens, où dantur so-
lum duo prædicata, substantia aliud, aliud accidentis. Ōsequentia uera ex
hoc est, si où ūrum: Aliud ūrum sit ondum, Omnis in où, n̄
diuisus de aliqua accidentibus, q̃ attributione, ad alia accidentia inter se, où
n̄ è aliquam q̃ attributionem. Deinde n̄ dicit Metaphysica, de signo
ea his accidentibus, q̃ 5.mo où appellantur, où n̄ è aliquam proportionis:
Nec opponas, qd accidens prædicatum, et ōpletum, dependentia habent
a substantia, q̃ ergo n̄ possit ēe uniuocum, ad singulas prædicata, et accidentia
ōpleta, quoniam et substantia nata ōpleta habent dependentiam et attributionem ad Deum, et nihilominus hæc dependentia, n̄
tollit q̃ minus inter se substantia ueram sint. Et id ingrediantur pu-
tamus: et pp. eam dependentiam, alogice inferuntur, quam Deo in
ente: Cum n̄ sitis dependentia accidentis a substantia, solum potest esse
ut alogiam introducat, inter accidentia q̃ dependent, et substantiam, a
q̃ dependent; n̄ où inter accidentia ipsa, q̃ dant dependentiam n̄ sunt
inter se.

Propter hoc argumentum, dicto c. 4. de antepredicamentis q.
1. ad 1.m Paulus 7. met. q. 1. ad 3.m continuo
accidens prædicatum ōpleta, ēe ueram ad 9.m genus, qd si in n̄ ipsa dan-
di multo pauciora prædicata, cum ad minus ea uniuocae, dicen-
ti solum duo substantiam scilicet, et accidens, negant illorum di-
cunt q̃ accidens uniuocum ēe ad 9.m prædicata accidentia, n̄ ūrum
genus. In assignandis rās, cur genus n̄ sit discordant

in 8.8.

hi Rhet. Sed & rei reddit, qd accidens in quid n̄ ꝓpriet; deinde ad, qa ord mō, ēiam ē hæc ꝓpietas, ēsitq; ē accidens. nec corpus ē substantia: sit hæc ultima ē, in quid, qō et illos ꝓt. Secundo vō negat, accidens esse genus, ex eo quod nihil ut ē nihilad, in ēē dispāre de ēntia, ut de ente dicetur ꝓprie, qd bene sit, si vērō ē.

Impugnat ad hæc rō. Quintale accidens ē ens ōpletum. Dispāē q; ipsum ēnunt ē in in ōpleti, qō dispāē, ēnt extra genus, et genus extra dispāē; et ōpāē, qa substantia quantū, ad ēntia, nisi p̄ substantiam: cum substantia, nō nisi ex substantia ēē ōponat: sit dispāē, q substantiam ēnunt, ex eo extra illam cum sint, qa sint in ōpleti: qō ad dicendū erit, de accidente ōpleto, et in, qa dicat.

Hæc instantia adeo ē efficax, in hac mā, ut dixerint aliqui, rēm accidentis ablo ex se ē imperfectam, et diminutam, ut nullum accidens dicere, in q ea rō ōpleta, nō sit, et p̄ēdent, nō dari accidens in ōpletum: Ita instantia de substantia p̄ēt. Substantia ōpletam mā ꝓpter perfectionem, non abs se partini, in substantia ōpletam, et in ōpletam, nec in ōē genera, mā: illam ꝓpietatem ōplete vivendi, in ōē genera dicunt, vnā ē in substantia, ad quod indeti affert: falsum in accidente, ꝓ rōnē assignata.

Hæc Scui solum ē apparens, et n vera, q ut ōpleti, dicendum ē, qd nam sit accidens ōpletū, et quodnam in ōpletum. Accidens igitur ōpletū illud ē, qd in rē p̄ē accidentalis ē integrum, et ōpletum p̄ē: in ōpletum accidens illud ē, qd sit rēm p̄ē, in accidentis ōpleti; Accidens dicit p̄ēt ē ōpletū, aut in ōpleti Physice, vel Metaphē: Accidens ōpletum Physē ē illud, qd ex se n ordīat, ad ōponendū Physice, aliud accidens, qd ē ē alterū, q n ordīat ad ōpositionem integrini, aut alterius accidentis, nec refert, qd ordinet ad ōponendum cum substantia vna ōpositum accidentale. Vbi albē. et quod vna accidens ordinet ad accipiendū aliud; qd ē ordinat p̄ē illectum. Vbi ad accipiendū duo accidentia, et qd ad accidens malitia: quia cum nec accidens, et p̄ē, ōponant vnum accidens: nec genus, et accidens q accipit, vnū et accidens

[illegible] Entia semp manent ōpleta. Huiusmodi Physice
inōpleta, illud d, qd ōponit, et integrat, aliud actiū, qd
d vnū p se. Hujusmodi sū gradus intentionis, in ōlitudine,
ex multis, nam. Gradus caloris, vnus totalis calor
componit; qui et gradatis, actiū sū inōpleta, cum vna
integrent, Et functiones semper d actiū Physice in-
ōpletum, cum, semp ordinetur ad ōplendum aliquam, gra-
tiā: Idem et ex qe ōuenit suppositi, et lineae, qa omis in-
dividuū sū ordinatur ad ōplendum aliud actiū, nempe line-
ae ad ōplendam supplicium, et hae ad ōplendum corpus.
Vnū ex qe, qa omis lineae, et subpicis, diuisibiles sū, entia
sū ōpleta, cum n ordinent, ad ōpositionem actiū p se. Idem
cum mūs, q calor remissus. Eg. ut duo, actus, d quod ōple-
tum, cum sēt totum actus caloris, et ad dum obtinendum,
n egeat ōpositione, nec ordinetur ad ōpositionem cum alio: Ita
huiusmodi sū, n calor remissus, et qui de alio, d cum inōpleta,
omis ordinatur, ad ōponendum vnū calorem p se dummodo in-
tensum, cum gradibus caloris, q desunt, ad summam intentionem.

Metaphē illud d actiū ōpletum, quod sēt inte-
gram actum, et inōpletum, qd n sēt inte-
gram actum; Nec ut actiū sit mephē ōpletum necesse
quod n veniat in ōpositionem, alicuius entis p se, cum hoc
ens mephē ōpletum, sit aliquid ōe, et natū debeat coiungi
inferioribus; Et nemo aliquid ape ni, n veniat in ōpositione
huius, seluem qd requirit, ad hoc actiū ōpletum, qd predicat
in qd, et sumatur, ut totum. Ad mi colligis, qd ei qui met.
d grā sū entia ōpleta, cum concipiantur, ut tota, et p ex-
p se, q ipsa dicat in quid, totum mūs inferiorum: colli-
gis et hoc cum dicis, n sū entia mephē ōpleta, te apē ni, sū
entia ōpleta, cum n distinguantur ab individuis: Ea vō de qua di-
cis mephē dicuntur in ōle, et p mūs adjacentes, et p mūs qui,
quoad hāc dignatum, corpus mē cum opportune legendū p de tota
ōplexa, et inōpleta, physice, et mephē. Iam ex dictis constat
falsum dixisse eos, q existimantes, actiū ie entis sūt inōpleta,

ut ubiunq; accidit inueniri, ipsum inueniretur, quod dicit solum
dari d regione sup. partu.

Illud dissoluit suar. d. 39. s. 3. n. 22. Ra-
tio, ut ex ipsis constat, accidens praedicabile, et ipsum, ni-
mirum posse id coniungi cum 9.no genere accidentis; id id aliqui
& proportionem. Fundatur d. ab. inde q.no accidens praedicabile
dicitur inhaerent propria, et insperata, ut quidq; et qualitas, aliaq; et
adiuncta extrinseca substantiae, ut habitus; et hoc ni sup. pra-
titum diuersum transcendit; id id qd propria inhaerent, et af-
fitit substantiae, et proprium, et vnum dicunt, qd qd ita de hac in
proprium, quod accidens ipsum, nunc ubi post id coniungi
ad id, qd propria tale d, et ab id qd impropria d tale, ni d vnum
ad 9.nm praedicta, inde alia propria adiungit substantiae, et
illi inhaerent, alia impropria, ut id illa q dicimus, id q.
d transeunt nein, ut nem accidenti participant. Ehis
et ipsonagi post, dicendo inuenient hi qualitates, cum vi-
deant, qd accidens n post, dici vniuoce, de accidentibus, qui re-
alitates, et de mij accidentibus, q id magnum impetrat; et
superiuper in praedicti, ut n. qualitas, d realitas, sic, ubi, et si-
tus d mij d. Et hac ratione 2.a ng d vna, quia qualitas, d vna
ad figuram, q mij d, et ad aliquam speciem qualitatis, qd hinc
accidere potest, in accidentia, cum dij, et realitatibus ipsa
parat.

Hinc e, qd Suarez 1.am rationem simpliciter petit.

Addit praterea Suar. sup. accidens ipsum, et
praedicabile, vnum id, ad aliquot praedicta. Eg. ad
quantum, et qualitatem, q, id accidens realiter inhaerens, et propria
talia, repetitq. idem, qd ratio docuerat, de ente, sing-
ulis cum ni praedicti, qd scilicet n hic intercedat diuersitas,
nec proportionis cum propria, id accidens, tamq qualitas, quam qua-
litas, nec attributum, cum vnum praedicti, n pendeat ab alio.
Id hic infertur; Accidens pitt id vnum ad qualitatem, et quan-
titatem, qd erit vnum genus. Tamq. hac dicto, vnum solum
praedicatum constituebat; Negat Suar. consequentiam, qa ut
ipse viquit plus requirit ad rationem generis, quam ad vniuocum,
cum ad vniuocum sufficiat minima habitudo ad aliquas, sed

BIBLIOTECA DA UNIVERSIDADE

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA ZARAGOZA

eandem rationem, et ipsi presenti non deest, et ad genus referatur, quod nisi illa, quia genius est, non esset totum; quia est nisi accidentis completi. Sed nunquam tamen adhuc intuere, et hanc solebimus, quia licet aliquis generalis sit transitus; accidens tamen definitum et reliqua inhaerent transeuntis non videtur, et tunc hoc vinculum sit esse suum. ad hoc duo praedicta, nec ad alia, quia imperfectum et accidens transcendit genus esse; iamque si non admittatur, datur paucioribus praedicta.

Adhuc mihi probabilius videtur, et citra dubium coherentius est, ad ea, quae diximus lib. 3. c. 9. de motuum entis: aliquam, nec ens ad aliquam duas species, nec ad duo praedicata, et tamen ad ea, quae, quia magis sunt, in perfectione, unitatem esse posse, sed aliquam proportionis species; et eodem modo nec accidens completum ad duo praedicata, aut ad duas species, sed ad ea quae, quia magis sunt, in perfectione accidentali, posse esse unitatem, sed solum esse aliquam proportionis species; in illa vero, quae in perfectione accidentali aequalia fuerint, sit ratio ad duo accidentia, sed non diversa; vinculum dico accidens completum, per ea praedicata, et species, ea de causa, loco citato id affirmat; sit ut magnitudo in perfectione entitativa, sicut res vinculum sit, ad ea, quae integralia sunt, ergo ens in dictis includat, proinde transeuntem, quae magnitudinem postulat, sic et magnitudo in accidenti completo, ut postulat, quia ad accidens completum transeunt, et vinculum in dictis. Mitto quod et accidens dici possit aliquam attributis, si cum accidentibus species completi, et entis, a quibus oriunt dependent separatim: Nec quod dependeant haec accidentia a entis, ut a condito, dependentia tollit, dum aliquo modo dependent a entis, ut a subiecto inhaerentis, quod ut dixi: d. de ea mali accidentis. s. 2.

Sed durus urget argumentum virtus spiritus. Substantia non includit, nisi corporeum aut spiritualis, quia si dicta substantia, quae dicitur non accidentis completi, non includit, in dictis corporeum, et spiritualem, ac tertium; ac prima potest esse genus, quae habere magnitudinem, non non nisi, quia participatur, sed non dictarum, quae dicitur, quod facile accommodari potest, ad accidens cum